

ANEMOZEMOSSELS

Toneelspel in drie bedrijven

door

C.L. VAN BEVELAND

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ANEMOZEMOSSELS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **C.L. VAN BEVELAND** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSOONSBESCHRIJVING:

EGBERT MAAS: Enigszins korzelige, zorgelijk aandoende man. Soms wat onzeker. Alleen spontaan in omgang met Eefje. Grijzend haar. Kleding: korrekst maar niet overdreven. In 2e en 3e bedrijf haastig en nerveus. Kleding dan vlot en modieus.

YVONNE: Nuchtere resolute vrouw, die niettemin geen dominerende rol speelt. Het type van de kordate huisvrouw. Tamelijk grijs haar. Kleding: liefst stemmige jurk. (niet zwart!) In 2e en 3e bedrijf minder zeker van zichzelf.

EEFJE: Wat eentonig pratend meisje. Erg aanhankelijk. Haar: kort of in vlechten. Gekleed in rose jurk. In 2e en 3e bedrijf zeer nerveus. Kleding blouse en rok, laatste scene rose pyama.

CAROLINE: Aardige opgewekte vrouw. Praat levendig. Haar: volledig grijs. Kleding: jurk of broekpak.

LIESBETH: Serieuze zakelijke vrouw maar met spontane reacties. Soms zorgelijk. Haar: blond, liefst kort. Kleding: liefst mantelpak.

LUCRETIA: In 1e bedrijf: Mysterieus type. 65 jaar. Praat soms met lage warme stem. Haar: volledig grijs. Kleding : zwarte halflange jurk. In 2e bedrijf: Zeer elegante modieuze vrouw ong. 40 jaar. (filmtype) Praat met vleierende, soms lage zwoele stem. Haar: zwart met knot achter (of eventueel kort). Kleding: lange zwarte avondjurk. Collier en twee armbanden. Rookt lange sigaret uit lang sigarettenpijpje. Zeer aantrekkelijk en representatief. In 3e bedrijf: Jong met katachtige, lenige bewegingen, provocerend. 22 jaar. Kleding: zwarte mouwloze mini-jurk of dito rok en bloes (zwart), décolleté. Zwarte schoenen met hoge hakken. Zwarte panty. Overdreven opgemaakt. Geen sieraden. Haar: zwart bij voorkeur kort. Anders heel lang en loshangend.

PROF. VISCONTI: Oudere man met spierwit haar, zuidelijk type. gedistingeerd. Praat zuiver articulerend en voornaam. Doet gewichtig en is zich bewust van zijn waarde. Kleding: zwart pak, wit overhemd met dito vlinderdas.

DECOR:

Voorplan: 1 grote ofwel 2 kleinere schrijftafels, tegen elkaar aangeschoven zodat ze 1 lange tafel vormen. Daarachter 1 stoel voor Egbert, 1 stoel voor Liesbeth. Op elk hoofdeinde van de tafel (korte zijden) 1 stoel. Ongeveer midden op de tafel 1 telefoontoestel. Links (aan de kant van de keukendeur) een clubtafeltje met twee fauteuils. (alleen in 3e bedrijf) Rechts (aan de kant van de gangdeur) een theemeubel met karaf water en enkele glazen.

Fond :1 deur naar gang. Ter weerszijden van de deur 1 archiefkast.

Zijwanden:1 raam aan beide zijden.

Verder de gebruikelijke kantoorbendigheden + wat papieren op schrijftafel.

Verder nodig: 1 muziekcassette + recorder. Muziek "Barcarole" van Jacques Offenbach uit "Hoffmann's Vertellingen", face, drank en glazen en achter de coulissen een rookmachine.

PLAATS VAN HANDELING: direktiekantoor van het bouwbedrijf Maas en van Rees

EERSTE BEDRIJF: laat in de middag, eind november 1990

TWEEDE BEDRIJF: ongeveer een jaar later, november 1991

DERDE BEDRIJF: ruim een maand later, kerstavond

EERSTE BEDRIJF

In het kantoor van het bouwbedrijf. Liesbeth van Rees zit achter haar schrijftafel en bladert in papieren. Ze schudt telkens haar hoofd. Dan gaat de telefoon.

LIESBETH (*neemt hoorn van de haak*): Bouwbedrijf Maas en van Rees. Goedenmiddag. (*luistert even*) Meneer de Jong. (*luistert weer even*) Nee, die is er momenteel niet. Kan ik de boodschap doorgeven of moet hij U terugbellen? (*luistert weer*) Ja, ik begrijp het. Ik weet er wel het een en ander van maar het lijkt me toch beter dat hij U maar even terugbelt. (*luistert weer*) Ja, ja. Ik zal het 'm zeggen. Dag, meneer de Jong. (*legt hoorn op de haak, schudt het hoofd en zucht diep. De deur gaat open en Yvonne komt het kantoor binnen*)

YVONNE (*blijft bij de deur staan*): Stoor ik?

LIESBETH: Welnee, ga toch zitten.

YVONNE (*blijft nog steeds staan*): Egbert er niet?

LIESBETH: Hij kan ieder ogenblik komen.

YVONNE (*loopt naar de deur*): Ik kom straks wel terug.

LIESBETH: Nee, ga nou es even zitten. (*wijst naar een stoel die aan de zijkant van de schrijftafel staat*) Ik wou even met je praten.

YVONNE (*gaat zitten*): Waarover?

LIESBETH (*maakt een vaag handgebaar*): Over van alles, eigenlijk. Nou ja, over Egbert en over de zaak, bedoel ik.

YVONNE: Over de zaak? Daar bemoei ik me toch niet mee? Ik weet er totaal niks van af.

LIESBETH (*enigszins ongeduldig*): Dat weet ik wel, daar gaat het ook niet om. Maar je weet net zo goed als ik dat we er niet al te best voorstaan en daar wilde ik het over hebben.

YVONNE (*maakt hulpeloos gebaar*): En wat kan ik daaraan doen?

LIESBETH (*vermoeid*): Ik krijg hoe langer hoe meer van die akelige boodschappen. De kosten stijgen en de inkomsten dalen. Dan gaat dit projekt niet door, dan wordt dat aan de concurrentie gegund, het houdt gewoon niet op. Daarnet ook weer zo'n rottelefoontje, van de Jong, je weet wel.

YVONNE: Voor dat nieuwe winkelcentrum, bedoel je?

LIESBETH: Die, ja. Hij zei het niet met zoveel woorden maar Egbert moet 'm terugbellen. Zo aan z'n stem te horen weet ik bijna zeker dat dat ook weer niet doorgaat. Als daar geen verandering in komt gaan we failliet.

YVONNE (*zenuwachtig en geprikkeld*): Ik herhaal: wat kan ik eraan doen? Moet ik soms de opdrachten op tafel toveren?

LIESBETH (*maakt driftige hoofdbeweging*): Nee, natuurlijk niet, klets geen onzin. Maar je zou toch es degelijk met Egbert kunnen praten, of niet soms? Per slot van rekening is het voornamelijk zijn schuld dat we steeds weer achter het net vissen. Hij is niet zakelijk genoeg en soms kan ie zo stug en vervelend uit de hoek komen dat de mensen het af laten weten. Hij heeft gewoon niet genoeg zakelijk inzicht, dat weet je best.

YVONNE (*haalt de schouders op*): Wat wil je nou eigenlijk? Dat ik 'm verander of zo, dat is toch onzin? Trouwens ik heb al verschillende keren met 'm gepraat omdat ik er net zo goed doodzenuwachtig van word. Nou ja, gepraat, geprobeerd om met 'm te praten, moet ik eigenlijk zeggen. Hij laat me nauwelijks aan het woord. In ieder geval kan ik het 'm niet aan z'n verstand brengen. En al kon ik dat wel, wat dan nog? Veranderen doet ie toch niet meer op z'n vijf en veertigste.

LIESBETH: Dat zeg ik ook niet, je wilt me niet begrijpen. Wat ik bedoel is dat ie niet op z'n plaats is als directeur.

YVONNE (*scherp*): Wou je 'm lozen?

LIESBETH (*slaat op de tafel en zucht ongeduldig*): Dat zeg ik toch helemaal niet? 't Zou trouwens niet eens kunnen, hij is mede-eigenaar. Maar dat is het 'm nou net: 't Is evengoed in zijn belang dat er wat verandert. Als straks de boel failliet gaat is ie net zo erg gedupeerd als ik. Hij zou gewoon hier, op kantoor, moeten zitten, voor mijn part op de boekhouding en iemand anders het werk laten doen wat hij nu doet. Dat is toch niet zo moeilijk om te snappen, of wel?

YVONNE (*zucht*): Nee, dat is het zeker niet. Maar dat doet ie, volgens mij, nooit. Zoiets beschouwt ie gegarandeerd als 'n degradatie en daar is ie veel te trots en te koppig voor.

LIESBETH (*sarcastisch*): Allicht, het is veel eervoller voor de kapitein om met z'n schip ten onder te gaan dan bootsman worden. Gelijk heeft ie! Maar al met al zitten we mooi met de gebakken peren. Ik ben tenslotte òòk eigenaar en daar kan ie misschien ook es even aan denken.

YVONNE: Natuurlijk, dat is zo. Soms denk ik wel es dat ie beter kunstenaar had kunnen worden of desnoods sociaal werker als ik zie hoe-d-ie met Eefje omgaat. Ik zal es.. (*wordt onderbroken door Egbert die binnenkomt*)

EGBERT: Hallo. (*zet z'n aktetas tegen de muur*)

LIESBETH en YVONNE: Hallo.

EGBERT (*gaat op een stoel zitten aan de andere zijkant van de schrijftafel*): Nog wat bijzonders vandaag?

LIESBETH: De Jong was aan de telefoon, je moet 'm terugbellen.

EGBERT (*strijkt vermoeid over z'n ogen*): Hoeft niet meer, ik kom er net vandaan.

LIESBETH (*verwonderd*): O ? Hoe dat zo?

EGBERT: Ik kwam er langs en toen bedacht ik dat ik 'm nog wat vragen moest. 'k Ben maar even z'n kantoor binnen gelopen en hij stond op het punt om weg te gaan, had z'n jas al aan. Nou ja, 't komt erop neer dat 't hele feest niet doorgaat, voor ons dan tenminste. Wie het wel gaat bouwen weet ik niet en 't kan me niet schelen ook.

LIESBETH (*kijkt Yvonne aan*): Wat heb ik je gezegd? Daar gaan we weer.

YVONNE: En wat nu?

EGBERT (*driftig*): Wat nu, wat nu? Niks, natuurlijk. We hebben die opdracht gewoon niet, da's alles.

YVONNE: We hadden het er over, vòòr je kwam. Dat kan toch zo niet doorgaan, Egbert. We moeten toch es redelijk met mekaar praten.

EGBERT (*vermoeid en kwaad*): Alsjeblief, nu niet Yvon. Ik snap trouwens best wat je vertellen wilt. Zeg dan toch gelijk dat het allemaal mijn schuld is! Zo is het toch?

YVONNE (*beheerst*): Dat heb je me niet horen zeggen. Ik praat in je eigen belang. Niemand schiet er wat mee op als je straks niks meer te doen hebt. En als de bank moeilijk zou gaan doen....

EGBERT (*sarcastisch*): Daar hoef je niet lang meer op te wachten. De bank! Weet je wat banken zijn, hè? Dat zijn instellingen die je 'n paraplu lenen als het mooi weer is en als 't regent vragen ze 'm terug.

YVONNE: Ik wil alleen maar zeggen.....

EGBERT (*onderbreekt haar*): Hou, alsjeblieft je waffel, Yvon. Vandaag niet, heb ik gezegd. M'n hoofd staat er niet naar.

LIESBETH (*staat op*): Ik ga naar huis, morgen praten we er wel verder over, dat lijkt me beter. (*loopt naar de deur*) Tot morgen.

EGBERT: Tot morgen.

YVONNE: Liesbeth. (*Liesbeth gaat de deur uit. Dan tot Egbert*) Ga je mee naar de kamer?

EGBERT: Nee, ik blijf hier, ik wil nog 'n poosje werken.

YVONNE: Zoals je wilt. We eten toch laat, vanavond.

EGBERT: Je hoeft me niet te roepen voor het eten, ik heb geen honger. Ik heb daarstraks nog wat gegeten, onderweg. En als ik vanavond nog trek krijg dan pak ik wel 'n boterham.

YVONNE: Moet je echt zo nodig overwerken?

EGBERT: Overwerken kun je 't niet noemen. Ik moet nadenken, zien dat ik uit deze rotzooi kom. Ik moet over van alles en nog wat nadenken. 't Is moeilijk uit te leggen Yvon, maar er hangt een soort dreiging hier, ik weet niet hoe ik het moet zeggen.

YVONNE (*nuchter*): Nou ik wel. Als het zo doorgaat dan sta je binnenkort voor 'n faillissement. Als dat geen dreiging is dan weet ik het niet.

EGBERT (*peinzend*): Ja, natuurlijk. Maar dat is het niet alleen. Ik voel iets in de lucht hangen, nog iets anders, bedoel ik. Wat het is weet ik ook niet maar het geeft me 'n weerzinwekkend gevoel.

YVONNE: O, mensen, daar heb je hem weer met z'n gevoelens. 'n Helderziende is er niks bij. Hou toch op met die onzin. Wat valt er nou aan te voelen?

EGBERT: Moet je niet zeggen. Ik merk het ook aan Eefje, de laatste dagen. Misschien komt het daar wel door. Heb je dan niet gemerkt dat ze nerveus is?

YVONNE: Ze is nerveus, ja. Maar wat zou dat? Ze beseft het zelf niet eens. Ik weet ook niet wat er met 'r aan de hand is. In ieder geval ga ik een dezer dagen es met 'r naar 'n specialist.

EGBERT: Waarom? Je weet toch dat er niks aan te doen is? 't Kind is nu eenmaal geestelijk geblokkeerd door dat auto ongeluk van d'r vader, destijds. Dat heeft die specialist je toen toch uitgelegd?

YVONNE: Kan wel zijn maar dat was toen. Tegenwoordig kunnen ze meer dan vroeger, je weet maar nooit. Nou, ik ga naar de kamer.

EGBERT: Tot vanavond dan. En laat Eefje nog even komen. 'k Heb 'r vandaag nog helemaal niet gezien.

YVONNE (*staat op en loopt naar de deur*): En ik dacht dat je moest nadenken?

EGBERT (*ongeduldig*): Stuur d'r nou maar.

YVONNE: Best, zoals je wilt. (*gaat de deur uit*)

Egbert blijft zitten, linkerhand onder de kin. Trommelt nadenkend met de rechterhand op het tafelblad. De deur gaat open en Eefje komt binnen. Ze draagt een rose jurk en heeft haar speelgoedbeer op de arm.

EEFJE (*gaat naar Egbert toe en geeft hem een zoen*): Dag, oom Egbert.

EGBERT: Dag, liefje. Ga maar lekker zitten dan praten we 'n beetje.

EEFJE (*blijft naast Egbert staan*): Nee, je moet eerst dag zeggen tegen beer. (*wrijft met de beer over Egbert's wang*)

EGBERT: Dag beer. (*dan, tegen Eefje*) Zo, ga nou maar zitten. Wat ben je mooi vandaag, is dat 'n nieuwe jurk?

EEFJE (*gaat zitten*): Ja, die heeft Mama gisteren voor me gekocht en nu mag ik 'm aan hebben. Waar ben jij vandaag geweest?

EGBERT: O, vreselijk ver weg, met de auto.

EEFJE: Maar nu ben je weer thuis. Je komt altijd weer terug, hè?

EGBERT (*een beetje verwonderd*): Ja, natuurlijk. Was je bang dat ik niet terug zou komen?

EEFJE (*aait de beer*): Je moet altijd terug komen. Als je niet terugkomt

dan heb ik alleen beer nog maar.

EGBERT: Nou, da's niet waar. Mama is er toch ook?

EEFJE (*gaat daar niet op in*): Je moet altijd weer terugkomen. Als jij niet terugkomt dan ben ik bang. Vandaag was ik ook bang.

EGBERT: Waarom was je dan bang?

EEFJE (*staat op, loopt naar Egbert toe en drukt zich nerveus tegen hem aan*): Omdat jij er niet was. Maar nu ben je er weer.

EGBERT: Ja, hoor, nu ben ik er weer. Ben je dan nu niet meer bang?

EEFJE: Jawel, ik ben nog bang.

EGBERT (*enigszins ongeduldig*): Wat is dat nou voor onzin, waarom ben je dan bang, je doet zo raar.

EEFJE (*begint te huilen*): Dat weet ik niet.

EGBERT (*troostend*): Maar m'n meisje, je hoeft toch niet te huilen. Vertel nou maar waarom je bang bent. Je weet het best, waarom wil je het niet zeggen?

EEFJE (*snikt nog wat na en knikt*): Ik wil het wèl zeggen. Ik ben bang voor die grote zwarte kat.

EGBERT: Welke kat, wat bedoel je nou?

EEFJE: Die zwarte kat, die jou pakte, die hèle grote.

EGBERT: Heb je dat soms gedroomd?

EEFJE: Ja, maar het was helemaal echt.

EGBERT (*glimlacht*): Malle meid, hoe kan dat nou? 'n Droom is maar 'n droom. Enfin, vertel het maar.

EEFJE (*leunt tegen Egbert aan en strijkt over zijn haar*): Het was 'n droom maar 't was helemaal echt. Ik liep over straat en jij liep ook over straat tussen allemaal hoge huizen, hele hoge. En jij ging naar zo'n huis toe en toen wou je naar binnen gaan maar de deur was op slot en toen kwam die hele grote zwarte kat. En jij wilde naar binnen maar je kon de deur niet open krijgen. En die grote kat had een tas bij zich met allemaal geld er in. En jij wilde weglopen maar je kon helemaal niet weglopen en toen pakte die grote kat jou in z'n bek en toen liep ie met jou weg en ook met die tas met geld en toen was ik helemaal alleen en jij kwam niet terug ook en toen was ik bang.

EGBERT (*nog steeds glimlachend*): En werd je toen wakker?

EEFJE (*haalt de schouders op*): Dat geloof ik wel, ik weet het niet goed meer.

EGBERT (*geruststellend*): Nou, ik wel, hoor. Je hebt gewoon naar gedroomd. Er is geen kat en ik ben gewoon hier. Je hoeft echt niet bang te zijn.

EEFJE (*zenuwachtig*): Ja maar, als die kat nou es echt bestaat en jou meeneemt dan ben ik helemaal alleen.

EGBERT (*zucht en spreekt langzaam en nadrukkelijk*): Schatje, luister

nou. Er is geen kat en ik ben helemaal niet bang van katten, ook niet van hele grote.

EEFJE: En als ie net zo groot is als jij of nog groter, ben je dan ook niet bang?

EGBERT (*stellig*): Dan ook niet. En ik laat me niet meenemen, hùh. Ik laat me door niemand meenemen. (*er wordt op de deur geklopt*) Ja? (*de deur gaat open en Caroline Hoekman komt binnen*)

CAROLINE: Hallo. Kom ik ongelegen?

EGBERT: Hè, dag Caroline. Kom erin.

CAROLINE: Dag, Eefje.

EEFJE: Dag, mevrouw Hoekman.

EGBERT: Ga zitten, Caroline.

CAROLINE (*gaat op een stoel zitten, tegenover Egbert*): Even. Yvonne zei dat ik je wel gedag kon gaan zeggen maar dat je nog werken moest, dus ik ga zo weer weg. Hoe staat het leven?

EGBERT (*haalt licht de schouders op*): Oh, comme-ci, comme-ça. Nogal wat trubbels, de laatste tijd. Te lang om uit te leggen. YVONNE (*vanachter de deur*): Eefje, kom je?

EEFJE (*geeft Egbert weer een zoen*): Dag, oom Egbert, dag mevrouw Hoekman.

EGBERT en CAROLINE: Dag, Eefje. (*Eefje af*)

CAROLINE: Zo, dus er zijn problemen?

EGBERT: Dat kun je wel zeggen, ja. Over de zakelijke wil ik het nog geeneens hebben maar als ik aan Eefje denk dan vraag ik me steeds vaker af wat er van dat kind terecht moet komen.

CAROLINE: Dat snap ik maar het is toch niet iets van vandaag of gisteren.

EGBERT: Nee, natuurlijk niet maar toen ze klein was viel het minder op. Bovendien hoopten we toen nog dat het misschien later goed zou komen. Maar ze is bijna twintig, Caroline. Ze zou, normaal gesproken, een vriend moeten hebben, enfin, gewoon 'n levenslustige jonge meid zijn. 't Is doodzonde.

CAROLINE (*berustend*): Tja

EGBERT (*peinzend*): Je kunt eigenlijk niet eens zeggen dat ze minder begaafd is of zo, ze is alleen geestelijk achtergebleven, of eigenlijk geblokkeerd. Op haar manier is ze best intelligent en buitengewoon gevoelig. Ze heeft me daarnet nog 'n droom van 'r uit de doeken gedaan. Ze is er nu nòg nerveus van. Zo vreemd als dat kind reageert! Net alsof ze die droom nu nog in het echt beleeft.

CAROLINE: Wat was dat dan voor 'n droom?

EGBERT: Ach, niks bijzonders. Op zichzelf niet de moeite waard. Iets over 'n levensgrote kat die er met mij in z'n bek vandoor ging. Maar

weet je wat gek is, Caroline? Ze ervaart het als 'n soort dreiging en ik heb de laatste dagen ook zo'n gevoel.

CAROLINE: Ook door 'n droom?

EGBERT: Ja en nee. Ik bedoel, niet door 'n droom van de laatste tijd maar door een van vroeger. Ik was het al lang vergeten maar daarstraks kwam het ineens terug.

CAROLINE: Vreemd. Wat was dat dan?

EGBERT (*peinzend*): Iets idioots eigenlijk. Ik denk dat het door Eefje kwam dat ik er ineens weer aan dacht omdat ze die rose jurk aan had en vertelde over een zwarte kat. Jaren geleden droomde ik dat ik ergens op een of ander strand liep. Op 'n gegeven moment kwam er 'n soort wezen op me af. Wat het precies was weet ik niet, in ieder geval was het zwart van kleur. En van de andere kant kwam er net zo een maar die was rose. En toen zei een stem dat het anemozemossels waren. Wie dat zei weet ik niet, er was verder niemand. Ik heb het, trouwens, nooit aan iemand verteld, die droom, bedoel ik.

CAROLINE: Wat gek. Anemozemossels, nooit van gehoord. Wat zijn dat?

EGBERT: Weet ik het?

CAROLINE: Nou ja, 'n rare droom is het zeker. Blijkbaar heeft het toch indruk op je gemaakt.

EGBERT: Dat is wel zeker. Ik heb nu wel geprobeerd om Eefje op d'r gemak te stellen maar ergens begrijp ik 'r wel. Ik was destijds ook zo nerveus.

CAROLINE: Ach, we hebben allemaal wel es momenten van overgevoeligheid. (*staat op*) Zo, ik hou je niet langer op, ik ga weer. 'k Kom vandaag of morgen wel weer eens langs. (*loopt naar de deur*) Zeg, succes verder met alles, hè.

EGBERT: Ja, dank je. Tot kijk. (*Caroline af*)

Egbert gaat aan de lange kant van de schrijftafel zitten, pakt een stapeltje papieren en begint die door te lezen. Maakt zo nu en dan een aantekening. Op een gegeven moment begint hij te knikkebollen en valt half in slaap. Een paar keer schrikt hij wakker en probeert dan verder te lezen maar tenslotte zakt hij voorover op de tafel en slaapt in. Op dat moment wordt het licht van de lamp minder, steeds minder maar gaat niet helemaal uit. Hetzelfde met voetlichten. Het kantoor is nu flauw verlicht. Tegelijkertijd klinkt, eerst heel zacht maar langzaam aanzwellend, achtergrondmuziek: De "Barcarole" van Jacques Offenbach uit "Hoffmann's Vertellingen". De muziek zwelt aan tot een bepaald hoogtepunt en neemt dan weer geleidelijk af om tenslotte geheel weg te sterven. (niet te lang, dus niet het hele nummer later

afspelen) Ondertussen is de deur voorzichtig open gegaan en iemand is binnengekomen.

LUCRETIA (*loopt naar Egbert toe, blijft achter hem staan en legt haar handen op zijn schouders*): Slaap je, Egbert?

EGBERT (*schokt overeind, draait zich half om*): Hè? Wat is dat? Wie bent U?

LUCRETIA (*lacht zacht*): Wat een boel vragen tegelijk. Ik kom je opzoeken.

EGBERT: Ik begrijp U niet. Hoe bent U hier binnengekomen? Ik ken U helemaal niet.

LUCRETIA (*gaat zitten op een stoel die aan het korte eind van de tafel staat*): Hoe ik binnengekomen ben is van geen belang. En dat je me niet kent is logisch. Maar waar het om gaat is dat je in de problemen zit.

EGBERT: Ik ken U inderdaad niet en toch komt U me bekend voor. U doet me aan m'n moeder denken. Natuurlijk, U bent m'n moeder niet, m'n moeder is dood maar bent U familie van haar, of zo?

LUCRETIA (*schudt langzaam haar hoofd*): Nee, ik ben geen familie. Ik ben Lucretia Messalini.

EGBERT (*schudt het hoofd*): 't Is vreemd, ik heb U nooit eerder gezien en toch had ik direkt dat gevoel. Ik weet niet hoe ik het zeggen moet maar ik vind dat U op 'r lijkt.

LUCRETIA (*met lage stem*): Zo, vind je dat? Dat is mooi maar je hebt het over m'n uiterlijk. Stel es dat ik ook innerlijk op je moeder lijk, zou je dat prettig vinden?

EGBERT: Hoe bedoelt U?

LUCRETIA (*pakt Egbert's hand*): Ik bedoel, zou je het fijn vinden om m'n steun te hebben, net zoals van je moeder, destijds?

EGBERT: U bedoelt dat U zo'n beetje m'n moeder zou willen zijn?

LUCRETIA (*lacht weer zacht*): Zo kun je het noemen. Ik denk alleen dat dat niet voldoende zal zijn.

EGBERT (*wrijft zich over het voorhoofd*): Ik snap er niks van. 't Is allemaal zo onwerkelijk, net alsof ik droom. Ik weet helemaal niks van U. Waarom bent U naar me toegekomen?

LUCRETIA (*streelt Egbert's hand*): Je moet niet zoveel tijd verknoeien met zinloze vragen Egbert. Vragen over het hoe en waarom. Ik weet dat je, zakelijk, in de problemen zit en dat hoofdzakelijk door je eigen toedoen. Je zit op een totaal andere golflengte dan je klanten en ik zou je kunnen helpen om dat te veranderen. Toen je moeder nog leefde waren er toch geen problemen?

EGBERT: Nee, toen niet. Ze gaf altijd aan hoe alles moest gebeuren en

ze wist hoe je met opdrachtgevers om moest gaan. Weet U dat soms ook?

LUCRETIA (*vertrouwelijk*): Zeg maar jij en jou tegen me, net zoals tegen je moeder. En wat je vraag betreft, och, ik weet zeker dat ik je klanten kan beïnvloeden, op mijn manier dan, tenminste. In ieder geval zullen ze het zelf niet merken. En de grote lijn voor je bepalen, nou, ik weet wel zeker dat ik dat kan.

EGBERT: Ja maar, ik begrijp het niet. Hoe moet dat dan in z'n werk gaan, wou je in de zaak komen of zoiets?

LUCRETIA: Nee, beslist niet. Voorlopig niet, althans. Maak je er maar niet druk over hoe het in z'n werk moet gaan. Waar het op aankomt is dat je het accepteert. Ik doe de dingen op mijn manier.

EGBERT: Ik begrijp er hoe langer hoe minder van. Je kunt iemand wel overtuigen zeg, je lijkt wel 'n magneet. Maar daarnet zei je dat dat alles niet voldoende zou zijn. Wat bedoelde je daarmee?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto